

Ens ha arribat

Canvi d'estratègia

El govern espanyol està convençut que la nacionalització d'YPF per Cristina Fernández no té marxa enrere. Tam-

bé sap que les pressions comercials tindran poc efecte. Per aquest motiu, l'objectiu és que el govern argentí s'avin-

gui a pagar un preu que s'acosti com més millor al que demana Repsol, 8.000 milions d'euros. Per aconseguir

aquesta fita, s'està fent una ofensiva diplomàtica en tots els àmbits internacionals. La resposta, a final de setmana.

Apunts

Lluís Martínez

Jubilació

Vostès mateixos ho van poder llegir en aquest diari fa uns dies. El Fons Monetari Internacional, un organisme que ha contribuït a fer més tenebrosa la ja prou tèntrica ciència de l'economia actual, ha avisat que d'aquí a uns anys hi haurà greus problemes per pagar les pensions de jubilació. I no a l'Estat espanyol, no; sinó pràcticament a tot Occident. (Hi ha països que no tenen prevista la jubilació i, mira, un mal de panxa que s'estalviaran.)

La culpa, ha diagnosticat l'FMI, és nostra perquè ens enfilem com una carabassa i ens dediquem a viure cada cop més anys. Viure més anys vol dir cobrar la pensió durant més temps. I, és clar, pública o privada, no hi ha tants diners a la caixa. Fa unes dècades, un es jubilava (amb sort) i sis o set anys després, bona nit i tapa't! Però ara no és rar trobar-se gent que arriba al segle de vida. Les raons són molt simples: han millorat les condicions de vida i, sobretot, hi ha una sanitat molt poderosa. Fa només un segle no hi havia ni antibiòtics ni sulfamides. Fins i tot no se sabia que la grip la causava un virus, per posar un cas ben il·lustratiu. La vida s'ha allargat perquè hi ha bons metges i bons medicaments.

Suposem que l'FMI ja hagués existit fa un segle. Quin informe sobre la longevitat humana hauria fet llavors? Està molt bé fer previsions, però després la realitat acostuma a anar a la seva. Per això és millor no preocupar-se gaire del panorama que ens pinta la senyora Lagarde. No ho dic perquè tot això ho haguem d'entomar amb un optimisme irresponsable; però de debò que no val la pena perdre la son.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Vaga. El 1980, el diputat gal·lès Gwynfor Evans, del partit independentista Plaid Cymru, va declarar una vaga de fam a l'edat de 68 anys. El seu objectiu era aconseguir que el govern central –aleshores regit per la Margaret Thatcher amb una tossuderia que, francament, faltava poc per ser patològica– complís la seva promesa de crear una televisió pública exclusivament en llengua gal·lesa. Un any després –quan la senyora Thatcher va permetre que Bobby Sands, també diputat, morís a la presó d'inanició– va quedar clar que a ella aquesta mena de protesta no la impressionava gens, però en el cas d'Evans, curiosament, va llençar la tovallola: el 1982, el canal S4C va començar a emetre en l'idioma dels Super Furry Animals (i encara s'hi emet).

Final. A finals del 2011, amb l'alliberament dels documents governamentals que tractaven l'afer Evans, per fi s'ha descobert per què la Thatcher es va rendir a aquest vellet gal·lès: es veu que ella i els seus ministres, atemorits pel suport massiu de què Evans va gaudir al país d'aquest, van decidir crear S4C per evitar un augment considerable del nacionalisme gal·lès.

Fam. Evans lluitava per aconseguir quelcom promès però encara inexistent. Per contrast, els jubilats mallorquins Jaume Bonet i Tomeu Armengual –que acaben de posar fi a un total de 41 dies de vaga de fam– han protestat per la desaparició imminent de quelcom de què ja havien gaudit durant un bon grapat d'anys: el dret de ser atès amb

Manifestació a Mallorca a favor de la llengua catalana ■ EFE

normalitat en català a qualsevol oficina de l'administració pública. Van arriscar les seves vides, no pas per canviar el futur, sinó

per evitar un retorn al passat. Com Evans, van rebre el suport de desenes de milers de ciutadans –a més del de la Confederació d'Educadors Americans, que representa 23 països– i fa poc els van visitar Biel Mesquida i Maria del Mar Bonet (una trobada commovedora descrita en detall a la nova revista cultural Nuvol.com). Malgrat tot, del president illenc –el creador del conflicte– no s'ha aconseguit ni una sola concessió. Per tant, ell i els qui el manen han de ser encara més patològicament tossuts que la Margaret Thatcher; si això és així, com a exsúbdit seu, em sento prou qualificat per dir, tot parafrasejant l'avis de Bette Davis a *Eva al desnudo*: "Cordeu-vos els cinturons, ens esperen uns anys molt mogudets."

Vuits i nous

Crònica d'una campanya

Manuel Cuyàs

Vaig anar a veure la pel·lícula *Crònica d'una campanya*, que presenta l'evolució i desenllaç de la campanya electoral de CiU que van conduir Artur Mas a la presidència de la Generalitat, i els puc dir que érem quatre al cine i que vaig sortir molt entristit.

La pel·lícula no és un al·legat convergent per molt que hi surti David Madí com a figura estel·lar dirigint l'operatiu i Mas com a personatge secundari encara que imprescindible. Els autors de la pel·lícula van posar el focus sobre CiU com l'haurien pogut posar so-

bre qualsevol altre partit concurrent, només que CiU era el guanyador cantat i el que disposava de més recursos, coses que el feien més fotogènic que els altres.

Si hem de fer cas de la pel·lícula, en una campanya electoral no compten ni idees ni programes. Ho dic perquè no es parla en cap moment d'aquestes coses que semblen fonamentals si pensem que no parlem de vendre donuts o cotxes sinó de governar un país durant quatre anys. Els protagonistes de la pel·lícula només tenen l'objectiu de vèncer l'adversari, el qual

ANTHONY GARNER

és tractat sempre amb poca consideració, i quedar el primer de la cursa. A mi m'havien dit que hi havia unes escenes dures, amb David Madí enfrontant-se amb

Mònica Terribas, directora de TV3. Volen que els ho digui? Res. Res que no passi cada dia en qualsevol redacció periodística quan el director rep la trucada

d'un polític. El to de la campanya sencera que la pel·lícula presenta és exactament aquest: res o molt poca coseta. No és la campanya d'Obama ni de Sarkozy ni tan sols de Rajoy o Rubalcaba. És la d'un partidet contra uns altres partidets que es barallen per governar un país de poca importància dotat d'unes competències tan escasses que no paga la pena ni explicar amb quin programa s'han d'administrar. M'agradaria pensar que és un problema de la pel·lícula, que no ha sabut entrar a fons en la brega política, però no hauria sortit trist del cine si no hagués sospitat que la realitat s'acosta al que hi hem vist. Vol dir que *Crònica d'una campanya* és una pel·lícula inservible? Al contrari, és un incentiu per exigir comptar més en el concert de les nacions que pesen i on el resultat d'una campanya fa pujar o baixar les borses i el preu del pa.